

den allerførste Over, saa er det mig fuldstændig klart, at der vil gaae Nar hen, inden vi have faaet den nye Retsforfatning, og det forekommer mig dog, at det er rigtigt, at man søger paa en Maade, der efter min fulde Overbeviisning ikke kan gribe stabeligt ind i Fremtiden, at afhjælpe Manglerne og gjøre de Forbringinger i den nuværende Tilstand, som det er muligt at gjøre. — Naar iøvrigt det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) gjorde mig det Spørgsmaal, hvorvidt jeg havde faaet det Indtryk af Forhandlingerne her idag, at der var stor Sandsynlighed for, at Lovudkastet vilde kunne tilendebringes i denne Session, da vil jeg aabent tilstaae, at jeg i saa Henseende ikke har faaet noget stærkere Haab af det, jeg har hørt udtale, og navnlig vil jeg, forsaavidt ærede Medlemmer, som iøvrigt ikke ere principielt imod Sagen, dog have følt sig foranledigede til at bringe forskellige Ændringer paa Bane, som de kunde ønske, strax sige, at jeg ikke vil kunne gaae ind paa Ændringer, som have til Hensigt at stille ringere Betingelser med Hensyn til Vedkommendes Qualificationer. Jeg har ganske vist ikke det Mod, navnlig ikke ligeoverfor de Mænd, som med en vis Berettigelse have taget Examen, at jeg nu paa een Gang skulde ansee det for rigtigt at foreslaae, at danske Jurister ikke skulde kunne komme ind i de Stillinger, hvortil de have havt Afgang, da de toge Examen, og jeg har endnu mindre det Mod, at jeg vilde foreslaae Ophevelsen af dansk-juridisk Examen, da denne Sag ikke forterer under mig. — Iøvrigt skal jeg ikke opholde det høie Thing med at omtale de forskellige Ændringer, som ere foreslaaede, jeg vil blot hovedsagelig sige, at jeg ikke kan gaae ind paa en Forringelse med Hensyn til Vedkommendes Qualificationer. — Forøvrigt var der meget Overdrevet i de Udtalelser, vi hørte om, hvilken Vægt man skulde lægge paa Examen. Det er let i enhver Sag at stille det Punkt op, hvor man næsten kan sige, at det Comissé kommer frem; ved enhver Sag, hvor der skal sættes en Grændse,

kan man paa et Punkt faae Tilfælde frem, som virkelig ere hinanden saa lige, at det næsten synes latterligt, at en ubetydelig Forskjel skal have nogen Indflydelse, men Forholdene ere nu engang saaledes, og en Medsættelse i Examinationsbetingelserne vil jeg paa ingen Maade kunne gaae ind paa. Følgelig maa jeg tilraade de ærede Medlemmer, hvis de maatte ønske at see Sagen fremmet, da ikke at foreslaae Forandringer i disse Punkter. — Ligeoverfor det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) skal jeg endnu tilføje mig at bemærke, at et Par af de Punkter, han fremhævede, efter min Mening beroede paa en mindre nøjagtig Opfattelse af Lovforlagets Bestemmelser. Den ærede Taler meente, at Bestemmelsen om faste Fuldmægtige var høist urimelig. Han anførte, at det vilde være særdeles mærkeligt, at en Sagfører skulde tvunges til enten selv eller ved Fuldmægtig at reise hen til det Sted, hvor en Forretning skulde foretages. Jeg skal hertil bemærke, at den ærede Taler sikkert i sin borgerlige Stilling efter denne Lov vil have den samme Afgang som hidtil til at engagere en Sagfører for sig til at møde paa Stedet. Jeg tvivler om, at de Tilfælde, hvori Overretssagførere eller andre Sagførere have fundet sig foranlediget til at besuldmægtige private Mænd, ere mange, i Reglen troer jeg, at man henvender sig til en Sagfører paa Stedet, og dette staaer fuldkomment aabent efter denne Bestemmelse, da der staaer: „eller en til Møde i vedkommende Ret berettiget Sagfører“. Naar det ærede Medlem dernæst meente, at det var en høist besynderlig Bestemmelse, som indeholdes i § 7 om, at en Sagfører, der befinder sig i nogen af de Stillinger, der omhandles i Paragraphens første Stykke, naar han i enkelte Tilfælde vilde overtage Udførelse af en Retsag, skulde kunne faae Tilladelse dertil, saa tog den ærede Taler ikke Hovedpunktet med, det nemlig, at en Mand, som var i et Dommer- eller Retskriverembede, og som i et enkelt Tilfælde kunde ønske at procedere, kunde faae Tilladelse